

Arrest

nr. 164 666 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 september 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet overweging wordt genomen (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VANDERHEIDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 augustus 2015 diende verzoeker een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 12bis, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verwerende partij nam op 17 september 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 15ter).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 12bis, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §1, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(...)

heeft zich op 04/08/2015 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§11 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

-betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort.

De andere voorwaarden voor de toepassing van artikel 10, werden niet onderzocht. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de eventuele indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag opnieuw alle voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse indien nodig. “

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

2.1. Onder het kopje *“Herhaling en samenvatting van het eerste middel”* werpt verzoeker op, *“Aangezien er een schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikelen 10, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Het heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motivering van de bestreden beslissing moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (RvS 18 september 2012, nr. 220 639). Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de eerste bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

8. Dat verzoeker asielzoeker is waardoor hij onmogelijk een nationaal paspoort kan aanvragen. Hij is in het bezit van een bijlage 26 en hij meldde ook uitdrukkelijk dat hij in een asielprocedure verwickeld is bij zijn verzoek tot gezinshereniging.

De stadsdiensten waren dus perfect geïnformeerd over de toestand van verzoeker en toch verkiezen ze zijn dossier onvolledig te verklaren in plaats van hem op constructieve wijze op weg te helpen. En dit terwijl er geen enkele betwisting bestaat over de identiteit van verzoeker daar hij in het bezit is van zijn nationale identiteitskaart, zijn huwelijksboekje en de geboorteakten van zijn kinderen. Verzoeker is

asielzoeker en vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenote en hun drie gemeenschappelijke kinderen. Zij echtgenote is erkend als vluchteling in België.

De overheid gaat hier manifest onzorgvuldig te werk.

Ze beslist tegen alle regels in dat verzoeker maar een nationaal paspoort moet gaan aanvragen opdat zijn dossier volledig kan verklaard worden. In casu is de motivering van de eerste bestreden beslissing stereotiep en niet gebaseerd op de concrete situatie van verzoeker. De motivering ontbeert elke redelijkheid en kwam op manifest onzorgvuldige wijze tot stand. De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II). Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt ten overvloede dat de overheid zich onvoldoende heeft geïnformeerd om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Ze negeert alle informatie die haar door verzoeker verschaft werd terwijl het duidelijk is dat verzoeker onmogelijk een nationaal paspoort kan bijbrengen. Er bestaat bovendien geen enkele betwisting over de identiteit van verzoeker. Hij brengt zijn identiteitskaart bij, evenals de geboortebewijzen van zijn kinderen en het huwelijksbewijs met zijn echtgenote. De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is een schending van bovengenoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur en dient vernietigd te worden. Door verwerende partij ingeroepen verweer

9. Verwerende partij start haar betoog met een citaat van artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit citaat wordt gevolgd door een tweede citaat van artikel 26/1 van het Koninklijk besluit van 08 oktober 1981. Ze stelt dat verzoeker in elk geval een nationaal paspoort dient bij te brengen en gezien dit niet gebeurde, was de aanvraag onontvankelijk. Weerlegging van het door verwerende partij ingeroepen verweer

10. Verwerende partij citeert het verkeerde artikel van het Koninklijk besluit van 08 oktober 1981. Ze negeert bewust het bestaan van artikel 26/2/1 van het KB dat als volgt luidt: (...)

Verzoeker stelde onmiddellijk asielzoeker te zijn. Hij toonde hiervoor zijn bijlage 26 en zijn geldig Turkse identiteitsbewijs, evenals zijn huwelijksakte. Zijn advocaat zond tevens een brief om de buitengewone omstandigheden waarin hij zich bevindt te illustreren.

11. De verwerende partij had gebruik moeten maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1 van het Kb van 08 oktober 1981.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet stelt: (...)

11. Van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat ze de wettekst kent!

12. Ook in haar verweernota negeert de verwerende partij bewust dat verzoeker asielzoeker is en dit terwijl zij dit altijd al geweten heeft. Dit is manifest onredelijk en onzorgvuldig. Van een redelijke overheid mag verwacht worden dat ze zelf correct toepassing maakt van de wetteksten indien ze alle nuttige en noodzakelijk informatie ontvangt van de burger. In casu was er geen enkele twijfel over het feit dat verzoeker asielzoeker was, die gezinshereniging aanvroeg met zijn reeds als vluchteling erkende echtgenoot. De overheid maakt (het lijkt wel bewust) gebruik van de foute wetsbepaling om het dossier onontvankelijk te kunnen verklaren. Uit het verweer blijkt echter duidelijk dat er geen betwisting bestaat over het feit dat verzoeker van in den beginnen aangaf asielzoeker te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is niet dienstig, gaat tegen de feiten en de wet in. De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikelen 10, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker acht de motivering stereotiep maar indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag indiende op grond van artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker specificeerde hierbij dat hij niet in staat is terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen tot gezinshereniging met zijn echtgenote en minderjarige kinderen. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote op 19 mei 2014 in België werd erkend als vluchteling en dat hij zelf een lopende asielaanvraag heeft in België en dat dit buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Bij de aanvraag was onder meer een kopie van een bijlage 26 gevoegd, opgesteld op 11 december 2014, waarin wordt gesteld dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend. Tevens werd onder meer een kopie van een attest van immatriculatie gevoegd, afgeleverd op 23 december 2014 en geldig tot 23 maart 2015.

2.4. De relevante bepalingen in deze zijn de volgende:

- artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : (...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

- artikel 26/1, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de

eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

2.5. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de toepassing van artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit aangezien dit de verblijfsaanvragen regelt die op basis van de artikelen 9bis en 10bis van de Vreemdelingenwet worden ingediend. Het betreft familieleden van de tot een verblijf gemachtigde student of van vreemdelingen die gemachtigd werden in België te verblijven voor een beperkte duur, quod non in casu. Verzoeker is immers de echtgenoot van een in België erkende vluchteling. Erkende vluchtelingen genieten een onbeperkt verblijfsrecht. Zij worden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbeperkte duur (cf. artikel 76 van het Vreemdelingenbesluit).

2.6. Verzoeker valt dus onder het toepassingsgebied van artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 26/1, §1 van het Vreemdelingenbesluit en dient bijgevolg een geldig paspoort over te leggen ter ondersteuning van zijn aanvraag, quod non in casu. Een bijlage 26, een attest van immatriculatie, een nationale identiteitskaart, een huwelijksboekje en geboorteakten van de kinderen zijn geen nationaal paspoort.

2.7. Het feit dat verzoeker asielzoeker is en echtgenoot is van een erkende vluchteling stelt hem niet vrij van het overmaken van een paspoort. Dit blijkt niet uit de toepasselijke bepalingen. Er anders over oordelen zou als gevolg hebben dat het volstaat een asielaanvraag in te dienen om te ontsnappen aan de wettelijk bepaalde voorwaarde om een nationaal paspoort voor te leggen.

2.8. Aangezien de verwerende partij het gestelde in artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 26/1, §1, van het Vreemdelingenbesluit heeft toegepast kan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht noch kennelijk onredelijk handelen in hoofde van de verwerende partij worden weerhouden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.9. Onder het kopje *“Herhaling en samenvatting van het tweede middel”* werpt verzoeker op, *“Aangezien ten tweede een schending voorligt van artikel 12bis, §1, 3° juncto artikel 12bis, §4 van de wet van 15 december 1980 en dat er sprake is van machtsoverschrijding.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker diende zich aan bij de stadsdiensten en gaf onder andere een brief van zijn advocaat af waarin expliciet vermeld stond dat hij beroep deed op buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen. Overeenkomstig artikel 12bis, §4 van de wet van 15 december 1980 dient de Dienst Vreemdelingenzaken zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van dergelijke aanvragen.

De tekst van het eerste lid stelt letterlijk:

“In de gevallen bedoeld in §1, tweede lid, 3° (cfr. buitengewone omstandigheden die verzoeker verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om de aanvraag in te dienen), wanneer de vreemdeling zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde([...])

De bestreden beslissing stelt:

“Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde (...)” ([...])

Hoewel de gemeente bij wet verplicht was het dossier door te geven aan de dienst vreemdelingenzaken, besliste ze op onwettige wijze het dossier onontvankelijk te verklaren.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en manifest ondoordacht is tewerk gegaan. De stadsdiensten overschreden hun bevoegdheid.

Door verwerende partij ingeroepen verweer

14. Verwerende partij herhaalt – tegen de wettekst in- dat verzoeker een nationaal paspoort diende bij te brengen en verwijst vervolgens naar artikel 26, §1 van het KB van 08 oktober 1981.

Weerlegging van het door verwerende partij ingeroepen verweer

15. Opnieuw blijkt dat verwerende partij ofwel onkundig is voor wat betreft de toepassing van de wettekst ofwel bewust tracht te negeren dat verzoeker een lopende asielprocedure heeft. Verwerende partij had toepassing moeten maken van artikel 26/2/1 van het KB van 08 oktober 1981.

De tekst van artikel 12bis, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 26/2/1, §2 van het KB van 08 oktober 1981 zijn volledig met elkaar in overeenstemming en voor geen enkele interpretatie vatbaar. Verzoeker bracht alle documenten bij. Het komt aan de minister of zijn gemachtigde toe om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen en niet aan de stadsdiensten.

Verzoeker voldeed aan de voorwaarden van artikel 26/2/1, §1 van het KB van 08 oktober 1981 en de stadsdiensten hadden zijn dossier moeten doorsturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken”.

2.10. Artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3 en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3 en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.”

2.11. Deze bepaling dient samen gelezen te worden met het gestelde in artikel 26/1, §1, tweede en derde lid van het Vreemdelingenbesluit dat de taakverdeling tussen het gemeentebestuur en de minister c.q. staatsecretaris of zijn gemachtigde nader verduidelijkt.

Artikel 26/1, §1, tweede en derde lid van het Vreemdelingenbesluit bepalen het volgende:

“Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

2.12. Hieruit volgt dat het gemeentebestuur de verblijfsaanvraag die een vreemdeling indient op grond van artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, overmaakt aan de minister c.q. staatsecretaris of zijn gemachtigde ter verificatie van de ontvankelijkheid van de aanvraag als alle vereiste documenten werden overgelegd door de vreemdeling in kwestie, met name een nationaal paspoort, een uiteenzetting aangaande buitengewone omstandigheden en documenten zoals bedoeld in artikel 12 bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat verwijst naar documenten die aantonen dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§1 tot 3 van de Vreemdelingenwet. In casu heeft verzoeker niet alle vereiste documenten overgelegd aangezien hij geen nationaal paspoort heeft overgemaakt. Derhalve diende de aanvraag niet te worden overgemaakt aan de minister c.q. staatsecretaris of zijn gemachtigde en kon de verwerende partij op grond van artikel 12 bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 26/1, §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit de bestreden beslissing treffen.

2.13. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA